

СМОКЪ И ЛИСИЦА.

(Народна приказка.)

Хвърлялъ рибарь мрѣжата си цѣль день изъ рѣката, измокрить се до гуша и не хваналъ нито една риба. Надвечерь миналъ нѣкой си човѣкъ край рибаря и му рекълъ:

— Кждѣ ти е рибата, рибарко?

— Не питай, побратиме, — въздъхналъ рибарьтъ, — уморихъ се отъ хвърляне и не хванахъ нищо.

— На ти прошъ, че хвърли заради мене, ама каквото се улови, мое да е. — Казалъ човѣка.

Помислилъ си рибарьтъ:

— Сто пѣти хвърлихъ, че нищо не се хвана, та сега ли отъ едно хвърляне ще се улови риба. Ами баремъ да взема гроша.

— И метналъ мрѣжата рибарьтъ. Подържалъ я въ водата, па почналъ да я вади — нѣщо тежи. Почудилъ се рибарьтъ: да е риба — много тежко. Измъкналъ мрѣжата на брѣга и въ нея една делва, запечатана.

— Пари трѣбва да е, — си рекълъ на умъ той. — И като се обърналъ къмъ човѣка, казалъ му: вземи ги, побратиме, твои сж.

Взелъ човѣкътъ делвата, распечаталъ я и намѣсто пари, излѣзълъ единъ голѣмъ смокъ, обвилъ се около шията му и почналъ да го души.

— Е, казвай сега, да те удуша ли, или да те ухапя — изсѣскалъ смокътъ.

— Не ме души и не ме яжъ, — изхлпцалъ човѣкътъ — защото те извадихъ отъ рѣката и отъ делвата.

— Та затова ще те удуша я, — казалъ смокътъ, — защото ти ме затвори въ делвата и ти ме хвърли въ рѣката.

— Богъ да ме убие, ако съмъ азъ! — започналъ да се кълне човѣкътъ.

Смокътъ помислилъ, помислилъ и рекълъ:

— Може пъкъ и да не си ти, ама човѣкъ бѣше, който ме затвори. На човѣкъ ще си върна. Не е ли тъй?

— Хубаво, казалъ човѣкътъ, — да идемъ да попитаме. Ако рекатъ, че е право да ме удушишъ, удуши ме.

Съгласилъ се смокътъ и тръгнали да питатъ.

Срѣзнали по пѣтя единъ краставъ хрѣтъ, че се чеше по трънитѣ.